

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w sprawie **J.H. i M.K.**,
oskarżonych z art. 280 § 2 k.k. i in.,
w dniu 16 października 2024 r.
kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt VIII AKa 311/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie
z dnia 1 grudnia 2022 r., sygn. akt V K 55/20,

1. **uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych: J.H. i M.K. oraz – na podstawie art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. – także w stosunku do oskarżonego K.G., i sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
2. **zwraca oskarżonym J.H. i oraz M.K. uiszczone opłaty od kasacji w kwotach po 750 (siedemset pięćdziesiąt) złotych.**

Małgorzata Gierszon Jerzy Grubba Kazimierz Klugiewicz

K.G., J.R. oraz M.K. zostali oskarżeni o popełnienie wspólnie i w porozumieniu dwóch przestępstw:

1. rozboju określonego w art. 280 § 2 k.k. na szkodę A.D.
2. pobicia ze spowodowaniem tzw. średniego uszczerbku na zdrowiu B.B. (art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.).

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 1 grudnia 2022 r., sygn. akt V K 55/20:

1. w ramach pierwszego z zarzucanych im czynów oskarżenia zostali uznani za winnych występku z art. 191 § 2 k.k., za które K.G. wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś J.R. oraz M.K. wymierzono kary po roku pozbawienia wolności;

2. oskarżenia zostali uznani za winnych drugiego z zarzucanych im przestępstw, za które – na podstawie art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. – K.G. wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności, zaś J.R. oraz M.K. wymierzono kary po roku pozbawienia wolności.

Następnie Sąd pierwszej instancji połączył wymierzone oskarżonym jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył :

- K.G. – karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,
- J.R. – karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- M.K. – karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

zaliczając na poczet tych kar okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Od tego wyroku apelację wnieśli: obrońca M.K. oraz prokurator – na niekorzyść wszystkich oskarżonych – w zakresie I czynu w całości, zaś w zakresie drugiego z występków – w części orzeczenia o karze.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 29 lutego 2024 r., sygn. akt VIII AKa 311/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenia o orzeczonych karach łącznych wobec wszystkich trzech oskarżonych;
2. uznał K.G., J.R. i M.K. za winnych pierwszego z zarzucanych im przestępstw tj. zbrodni z art. 280 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., przyjmując, że niebezpiecznym narzędziem, którym się posługiwali nie była kij bejsbolowy, ale metalowa pałka teleskopowa, i za to przestępstwo wymierzył im kary po 3 lata pozbawienia wolności;
3. za drugie w przypisanych oskarżonym przestępstw podwyższył wymierzone K.G. i M.K. kary pozbawienia wolności do roku i 6 miesięcy;
4. orzekł od oskarżonych solidarnie, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz B.B. kwotę 10 000 złotych, zaś na rzecz A.D. kwotę 3 000 złotych;
5. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył kary łączne:
 - K.G. – 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
 - J.R. – 3 lat pozbawienia wolności;
 - M.K. – 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,zaliczając na poczet tych kar łącznych okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonych w sprawie.

Od tego wyroku kasację wnieśli obrońcy J.R. oraz M.K..

Pierwszy z nich podniósł zarzuty:

1. nienależytego obsadzenia Sądu orzekającego w sprawie VIII Ka 311/23 polegającego na orzekaniu w sprawie Sędziów w osobach X.Y., X.Y.1 powołanych na stanowisko sędziów na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa wyłonionej po

uprzednim skróceniu w sposób niezgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej kadencji legalnie działającej Rady, co zgodnie z uzasadnieniem wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielkiej Izby) z dnia 19 listopada 2019 roku (nr C 585/18, C - 624/18, C 625/18) oraz uchwałą pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA 1-4110-1/20) powoduje wątpliwości co do wpływu sił politycznych na powołanie tych osób i skutkuje nienależytą obsadą Sądu orzekającego, w skład którego wchodzi tak powołani sędziowie;

2. rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 280 § 2 k.k., mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającego na obrazie tego przepisu w zakresie dokonanej przez Sąd odwoławczy kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego J.R. w pkt. 1 aktu oskarżenia, podczas gdy materiały sprawy w sposób jednoznaczny wskazują, że J.R. dopuścił się czynu który winien być zakwalifikowany z art. 191 § 2 k.k.

Na podstawie tych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi.

Obrońca M.K. podniósł następujące zarzuty rażącej obrazu przepisów prawa:

1. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez udział w składzie Sądu sędziów, którzy zostali nienależycie obsadzeni, z uwagi na powołanie przez KRS ustanowioną w trybie ustawy z 8.12.2017 r., po bezprawnym skróceniu kadencji poprzedniej Rady, co spowodowało wydanie wyroku przez Sąd, który ze względu na sposób wyłonienia nie spełniał warunku niezależności i bezstronności;

2. rażące naruszenie przepisów prawa, tj. art. 54 § 1 k.k., 53 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 4 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez błędną wykładnię art. 54 § 1 k.k. która spowodowała pominięcie przez Sąd II instancji, iż naruszony przepis wobec sprawców młodocianych ustanawia prymat prewencji indywidualnej orzekanej kary w postaci wychowawczego jej oddziaływania nad innymi sądowymi dyrektywami wymiaru kary i błędnym przyjęciem przez Sąd II instancji, co doprowadziło do zaostrzenia kary orzeczonej przez Sąd I instancji. Ponadto Sąd II instancji nie uwzględnił okoliczności, że wobec skazanego może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary oraz nie uwzględnił podjęcia osobistych starań o zadośćuczynienie

w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, które to naruszenie przepisów prawa miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a tym samym skutkowało wymierzeniem rażąco niewspółmiernej kary.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

Prokurator, w odpowiedzi na kasacje, wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacje okazały się oczywiście zasadne w zakresie, w którym wskazano w nich na nienależytą obsadę Sądu Apelacyjnego w Warszawie tj. fakt zasiadania w składzie orzekającym tego sądu sędzi X.Y., co stanowiło uchybienie, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Rozpoznanie kasacji w tej części było wystarczające do wydania wyroku kasatoryjnego, zaś rozpoznanie pozostałych zarzutów, w tym kwestii zasiadania w składzie Sądu odwoławczego sędziego X.Y.1, stało się bezprzedmiotowe wobec stwierdzonego uchybienia rangi bezwzględnej przyczyny odwoławczej, co uprawniało Sąd Najwyższy do ograniczenia rozpoznania wniesionych w niniejszej sprawie kasacji (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Zgodnie z uchwałą składu połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I4110-1/20, nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi m.in. wówczas, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Z kolei jak wskazano w trzeciej tezie uchwały

SN z dnia 2 czerwca 2024 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022/6/22, LEX nr 3348360): „zgodnie z pkt 2 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. BSA I-4110-1/20) brak wniosku strony złożonego w oparciu o art. 41 k.p.k., nie zamyka drogi do podnoszenia i badania tej kwestii przez sąd z urzędu, w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...)”.

Przechodząc do rozważań merytorycznych należy zauważyć, że Sąd Najwyższy już niejednokrotnie przeprowadzał test niezależności i bezstronności sędzi X.Y. w związku z rozpoznawanymi wcześniej kasacjami od wyroków, w których wydaniu brała ona udział (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2023 r., II KK 74/22, LEX nr 3717612; z dnia 8 lutego 2024 r., II KK 296/23, LEX nr 3670373; z dnia 12 marca 2024 r., II KK 506/23, LEX nr 3692838; z dnia 17 kwietnia 2024 r., II KK 168/23, LEX nr 3715370) albo badając wystąpienie podstaw do wznowienia postępowań z urzędu z uwagi na nienależytą obsadę sądu orzekającego w danej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2024 r., II KO 26/24, LEX nr 3704996 i II KO 20/24, LEX nr 3704995), a wynikiem tych analiz było stwierdzenie nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Dla kompleksowego i rzetelnego przedstawienia omawianego zagadnienia wypada zauważyć, że występowały wprawdzie również orzeczenia, w których takiego uchybienia związanego ze statusem wspomnianej sędzi nie stwierdzono (zob. np. wyrok SN z dnia 20 czerwca 2023 r., II KK 148/22 i postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2022 r., II KS 8/22). Konstatacja ta była jednak wynikiem braku przedstawienia szczegółowej argumentacji przez autora rozpoznawanego środka zaskarżenia poza samym wskazaniem faktu powołania sędzi X.Y. na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie w wyniku procedury nominacyjnej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym na mocy przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), co – jak stwierdzono m.in. w uchwale Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 – w odniesieniu do sędziego sądu powszechnego nie implikuje *a priori* stwierdzenia nienależytej obsady takiego sądu z uwagi na niespełnienie minimalnego standardu bezstronności.

Rozstrzygnięcia tego rodzaju nie zapadały zatem z uwagi na pozytywny wynik testu niezależności i bezstronności sędzi, ale z powodu nieprzeprowadzenia takiego testu.

Z tego względu, wobec wielokrotnego i jednoznacznego negatywnego wyniku testu niezależności sędzi X.Y., należy podzielić stanowisko wyrażone w tych orzeczeniach, które były rezultatem szczegółowej analizy drogi zawodowej i postawy wspomnianej sędzi w kontekście spełnienia przez nią warunków niezależności i bezstronności, zaś wobec konsekwentnego stanowiska Sądu Najwyższego w tym zakresie, uprawnione jest przytoczenie najważniejszych okoliczności, ustalonych w powołanych wcześniej sprawach.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na silne powiązania sędzi z przedstawicielami władzy wykonawczej, w szczególności z ówczesnym Ministrem Sprawiedliwości. Rzecz jasna sam fakt występowania tego rodzaju powiązań nie musi prowadzić do stwierdzenia braku niezależności sędziego. Jednakże ich intensywność połączona ze znacznym przyspieszeniem kariery zawodowej w sytuacji, w której przedstawiciele władzy wykonawczej podejmowali działania zmierzające do ograniczenia niezależności sądów i niezawisłości sędziów, a także prezentowanie postawy, która wskazuje na aprobatę tego kierunku zmian, może uprawniać do stwierdzenia, że sąd orzekający z udziałem takiego sędziego jest nienależycie obsadzony z uwagi na niezapewnienie gwarancji prawa do sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu konstytucyjnym i konwencyjnym.

Jak ustalono w sprawie I KK 74/22, przed uzyskaniem nominacji na stanowisko Sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie sędzia X.Y. decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 sierpnia 2018 r. została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie od dnia 1 września 2018 r. do dnia 28 lutego 2019 r. Z kolei decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 lutego 2019 r. delegację przedłużono od dnia 1 marca 2019 r. na czas nieokreślony. Ponadto, decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 czerwca 2018 r. powierzono jej z dniem 1 lipca 2018 r. obowiązki sędziego Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, na okres sześciu lat. Od maja 2020 r., Sędzia X.Y. pełniła również funkcję Prezesa Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie. W tym kontekście trzeba podkreślić, że zgodnie z art. 110b § 1 ustawy

prawo o ustroju sądów powszechnych obowiązującym w 2020 r. (t.j.: Dz. U. z 2020 r., poz. 365, ze zm.), prezesa sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym powoływał spośród sędziów tego sądu dyscyplinarnego Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej. Niewątpliwie w 2020 r. wśród sędziów powszechna była wiedza, że istnieją istotne zastrzeżenia co do statusu Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego jako organu usytuowanego w strukturze sądownictwa w taki sposób, który pozwalał określić go mianem „sądu wyjątkowego”. Zastrzeżenia te zostały zresztą wprost i jednoznacznie wypowiedziane w uzasadnieniu przywołanej już uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., która w tym zakresie wdrażała standard oceny niezależności sądu wyznaczony przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r. (sprawy C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982). W kolejnym roku brak niezależności tego organu został potwierdzony orzeczeniami zarówno ETPCz (por. wspomniany już wyrok *Reczkowicz p. Polsce*), jak i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (por. m.in.: postanowienie Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 r., Komisja Europejska p. Rzeczypospolitej Polskiej, C-204/21 R, ECLI:EU:C:2021:593). Ponadto, od 2017 r. Sędzia X.Y. była również wielokrotnie powoływana w skład Komisji Egzaminacyjnych jako przedstawicielka Ministra Sprawiedliwości. Miało to miejsce na mocy poniżej wymienionych zarządzeń Ministra Sprawiedliwości:

- zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 lutego 2017 r. w sprawie powołania Komisji Egzaminacyjnej nr 10 do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego w 2017 r. z siedzibą w Warszawie (Dz. Urz. MS 2017, poz. 52);
- zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 stycznia 2018 r. w sprawie powołania Komisji Egzaminacyjnej nr 2 do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego w 2018 r. z siedzibą w Warszawie (Dz. Urz. MS 2018, poz. 7);
- zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 stycznia 2019 r. w sprawie powołania Komisji Egzaminacyjnej nr 2 do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego w 2019 r. z siedzibą w Warszawie (Dz. Urz. MS 2019, poz. 14);
- zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 stycznia 2020 r. w sprawie powołania Komisji Egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego z siedzibą w Warszawie (Dz. Urz. MS 2020, poz. 30);

- zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 września 2021 r. zmieniające zarządzenie w sprawie powołania Komisji Egzaminacyjnej Nr 2 do spraw aplikacji notarialnej przy Ministrze Sprawiedliwości z siedzibą w Warszawie – sędzia X.Y. została powołana jako Zastępca Przewodniczącego Komisji (Dz. Urz. MS 2021, poz. 214),
- zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie powołania Komisji Egzaminacyjnej nr 3 do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego w 2022 r. z siedzibą w Warszawie (Dz. Urz. MS 2022, poz. 93),
- zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 lutego 2023 r. w sprawie powołania Komisji Egzaminacyjnej nr 3 do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego w 2023 r. z siedzibą w Warszawie (Dz. Urz. MS 2023, poz. 21).

Dla oceny postawy sędzi X.Y. istotna jest również okoliczność, którą zaakcentowano również w wyroku SN z 8 lutego 2024 r., I KK 296/23, i na co zwrócił też uwagę w kasacji obrońca M.K. tj. to, że Sąd Apelacyjny w Warszawie, w składzie jednoosobowym, w którym zasiadała wyżej wymieniona, w postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2023 r., w sprawie sygn. akt II AKzw 285/23, na podstawie art. 40 § 1 ustawy z dnia z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych wytknął Sądowi Okręgowemu w Warszawie uchybienie polegające na oczywistej obrazie przepisu art. 15 § 2 k.k.w. z powodu powołania się przez ten Sąd na fakt wydania wyroku podlegającego wykonaniu przez skład orzekający, w którym zasiadali sędziowie powołani przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., co miało stanowić tzw. bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Inaczej rzecz ujmując, podstawą wytyku było zastosowanie przez Sąd Okręgowy w rozpatrywanej sprawie standardu prawa do sądu należycie obsadzonego, który to standard – zdaniem tego Sądu – wynikał z orzecznictwa trybunałów europejskich. Powyższe postanowienie zostało następnie uchylone postanowieniem z dnia 14 września 2023 r., II KO 78/23, przez Sąd Najwyższy, który zwrócił uwagę, że postanowienie zawierające wytyk zostało wydane przez Sąd Apelacyjny z udziałem sędziego (SSA X.Y.), w tożsamym stopniu dotkniętego okolicznością stanowiącą w przedmiotowej sprawie podstawę zawieszenia postępowania wykonawczego, co było podstawą udzielenia wytyku. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwaliło się oczywiste i niekwestionowane

stanowisko, zgodnie z którym bezstronność jako m.in. zakaz orzekania we własnej sprawie (*nemo iudex in causa sua*) jest fundamentem zaufania do sądów i sprawowanego przez nie wymiaru sprawiedliwości. Fakt, że sędzia X.Y. jednoosobowo jako Sąd Apelacyjny w Warszawie zdecydowała się przystąpić do merytorycznego orzekania w ww. sprawie, wbrew treści powyższej zasady, stanowi zatem niewątpliwie okoliczność rzutującą na ocenę instytucjonalnej bezstronności Sądu odwoławczego orzekającego z jej udziałem a ponadto wskazuje na jej stosunek do orzecznictwa ETPCz oraz TSUE w zakresie wypracowanych przez te trybunały standardów gwarancyjnych kształtujących prawo do sądu systemie ochrony praw człowieka.

Wszystkie wskazane dotychczas okoliczności ocenione we wzajemnym powiązaniu ze sobą prowadzą do obiektywnego ustalenia, że kariera zawodowa sędzi X.Y. uległa istotnemu przyspieszeniu od 2017 r. i miała związek z reformami sądownictwa wdrażanymi przez Ministerstwo Sprawiedliwości, zaś podjęcie decyzji o przystąpieniu do wadliwej procedury awansowej w połączeniu z przyjmowaniem kolejnych funkcji uzależnionych od dyskrejonalnej decyzji przedstawicieli władzy wykonawczej prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie doszło do kwalifikowanego, bo stanowiącego uchybienie rangi bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), naruszenia prawa do niezależnego sądu, ustanowionego ustawą w znaczeniu konstytucyjnym i konwencyjnym.

Niezbędne stało się zatem uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do J.R. oraz M.K., a także – na podstawie art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. – wobec K.G., w którego imieniu wprowadzie nie zaskarżono wyroku Sądu odwoławczego, jednak z oczywistych względów stwierdzone uchybienie naruszało również gwarancje procesowe tego oskarżonego. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny w Warszawie rozpozna wniesione apelacje w składzie orzekającym wolnym od czynników, które mogłyby prowadzić do ponownego stwierdzenia w sprawie okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku, na podstawie art. 527 § 4 k.p.k. zwracając oskarżonym uiszczone opłaty od kasacji.

